

Életút

1935-ben születtem Vajdahunyadon. Szüleimmel a 2. Bécsi Döntés során a Romániának ítélt Dél-Erdélyből 1940-ben menekültünk Magyarországra. Középiskoláimat a Szt.Imre, a későbbi József Attila gimnáziumban végeztem. Orvosi tanulmányaimat 1953-ban kezdtem a Budapesti Orvostudományi Egyetemen, ahol 1959-ig az általános orvosi diploma megszerzéséig (1959) az Anatómiai Intézetében mint díjtalan demonstrátor/gyakornok dolgoztam.

Orvosi diplomám megszerzését követően az Országos Kardiológiai Intézet igazgató professzora, Dr. Gottsegen György az Intézet belosztályára vett fel (tud. smukatárs), ahol alkalmam volt a kardiológia alapjait megismerni. Kérésemre 1961-ben az Intézet szívsebészeti osztályára kerülhettem át. Itt szereztem első szakorvosi (ált. sebészeti) diplomámat (1964) és önálló felnőtt- és gyermek-szívműtéteket is végezhettem (tud. munkatárs/főmunkatárs). Miután érdeklődésem változatlanul a szívfejlődési rendellenességek felé irányult, ezen profil sebészi kezelésének behatóbb tanulmányozása céljából összesen 2 évet tölthettem Anglia vezető csecsemő- és gyermekkardiológiai/szívsebészeti centrumaiban. Hazatérésemet követően (1974) az egészségügyi kormányzat a Budapesti Orvostudományi Egyetem II. sz. Gyermekklinikájára vezényelt és egy hazai csecsemő- és gyermekkardiológiai és szívsebészeti központ kialakításával bízott meg (egyetemi docens 1976, egyetemi tanár 1986).

Az ezt követő közel húsz esztendő a napi rutin munka mellett részben a hazai gyermekkardiológiai szemlélet korszerű átalakítása, részben pedig a megfelelő szakmai körülmények megteremtése iránti törekvések jegyében telt (rendszeres továbbképzések külföldi előadók részvételével stb.). Az előbbit **a tanulmányutakon szerzett tapasztalatok alkalmazásával bevezetett új szemlélet, a szegmentális diagnosztika meghonosítása** jelentette; **ez** mind a klinikai, mind a képalkotó, mind pedig a műtéti megoldások terén, az addigi gyakorlathoz képest **lényeges változást és számottevő javulást eredményezett**. Ehhez nagy segítséget nyújtott a ***A veleszületett szívbetegségek klinikopatológiája*** c. kézikönyv megjelentetése (1983), amely a klinikusok mellett, a hemodinamikusok, radiológusok és patológusok szemléletváltoztatásához is nagyban hozzájárult. A fenti szakkönyv új, bővített kiadása (*Gyermekkardiológia I-II.*, 2000) **máig a szakképzés alapját képezi**.

A másik feladat a **hazai csecsemő- és gyermekkardiológiai, valamint szívsebészeti tevékenység** (műtő, posztoperatív intenzív osztály stb.) **követelményeinek korszerű megteremtésére** irányult. A megvalósításra számos próbálkozás született mind a SOTE, mind az Eü. Minisztérium, mind a Főváros részéről (hogyan csak a legfontosabbakat említsem: /1/ SOTE

II. Gyermekklinikán, /2/ Kerepestarcsai Kórház új egységében, /3/ Heim Pál Gyermekkórház új sebészeti tömbjében, amely azóta sem épült fel stb.). Mindegyik külön-külön gondos előkészítést igényelt, hiszen mindegyik esetben részletes terveket kellett készítenünk, de ennek ellenére, egyik sem valósult meg.

Az Országos Kardiológiai Intézet **főigazgatói** tisztére 1993-ban neveztek ki, mely kinevezés az eddigi hiábavaló próbálkozás után a legnagyobb reménnyel kecsegtetett ahhoz, hogy **a hazai csecsemő- és gyermekkardiológiai ellátás számára a megfelelő országos centrum megvalósulhasson**. 1994-ben a szívsebészeti és posztoperatív teamet és eszköztárat a II. Gyermekklinikáról az Országos Intézetbe költöztettük át és ennek kapcsán létrejött az ország olyan **centruma**, amelyben a **kardiológia teljes spektruma** – az újszülött kortól az aggastyán korig – képviselve volt. Ezt követően **vezetett célhoz az a negyedszázados küzdelem** (1974-1999), ami **1997-ben egy minden igényt** (a gyermekszív-transzplantációt is) **magába foglaló**, az Országos Kardiológiai Intézet kebeléhez szorosan kapcsolódó **gyermekkardiológiai központ alapkövének letételét, 1999-ben pedig megvalósulását jelentette** lehetővé téve a csecsemő- és gyermekszív-betegek nemzetközi szintű országos ellátását.

Az 1991-ben általunk létrehozott *A Szívbeteg Gyermekek Védelmében Alapítvány* eddigi fennállásának 23 éve alatt közel **félmilliárd forinttal** (lélegeztető-gépek, monitorok, ultrahang-készülékek, műtői eszközök és felszerelések stb. formájában) járult hozzá a szívbeteg csecsemők és gyermekek korszerű gyógyításához.

1995-98 között a Magyar Kardiológusok Társasága elnöki tisztségét töltöttem be, előtte a *Cardiologia Hungarica* főszerkesztője voltam. Irodalmi munkásságomat többek között tíz, részben önállóan írt, részben szerkesztett könyv (pl. *A veleszületett szívbetegségek klinikopatológiája*, *Gyermekkardiológia I-II.*, *Szívparafrázisok* stb) igazolja.

2001-ben főigazgatói megbízatásomról, valamint a Semmelweis Egyetem kardiológiai tanszékének aktív vezetésétől is lemondva nyugdíjba vonultam, 2005-től a Semmelweis Egyetem professor emeritus címmel tisztel meg.

Dr. Lozsádi Károly